Karikatür

— Bu kumaşı çok beğendim ama nişanlım maviyi hiç sevmez..
— O halde başka birini intihap ediniz..
— Öyle yapmalı, başka bir nişanlı bulmalı!...

Dünya Karikatürleri

— Pardon bay direktör, bayan daktilo giderken yokluğumu belli etme dedi!..

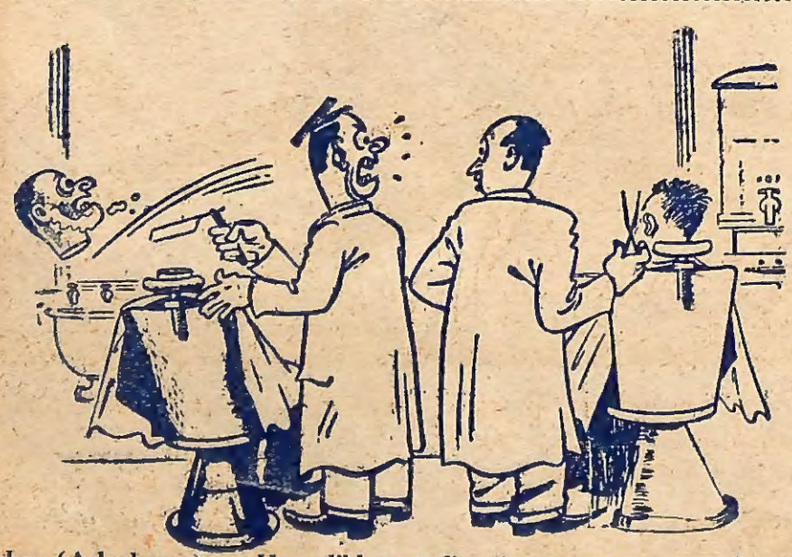

Berber (Arkadaşına) — Hey, dikkat et dirseğime çarpıyorsun, elimden bir kaza çıkartacaksın!...

Eczacı — Tekrar edeyim. Hafif grip olmuşsunuz. Şu ilâçları söylediğim gibi sıra ile alın, kâr etmezse yarın düşünürüz...

Komşu kadın — Bir tanesi iyi tuttu.
Karısı — Vantuz şişesi kılırmıştı da yerine hardal şişesi yapıştırdım. İyi tuttu gibi görünen odur. İçinde hardal kalmış!...

CİLDLERİMİZ

Karikatürün bir yıllık sayıları iki cilt halinde ciltlenmiştir. Bu ciltlerde bir yılın en cazip Karikatürleri, en hoş ve en eğlenceli yazıları ve en gülünç hikâyeleri bir araya toplanmıştır. Ciltlerin beheri 275 kuruştur. Sipariş üzerine derhal gönderilir. Ciltlerden ayrıca posta ücreti alınmaz.

No. 63 CİLT: 3 YIL: 2 FİATI 10 KURUŞTUR 13 MART 1937

KARİKATÜR

Sahibi : Sedat Simavi

İdarehanesi:
İstanbul, Ankara caddesinde hususî daire. Posta kutusu: İstanbul 103

Abone Şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

ARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH GAZETESİ ✻

PLÂNSIZ İŞ YAPMAK İSTEMİYEN BELEDİYENİN ŞAİR «YAHYA KEMALE » NAZİRESİ:

Yattık bülent servilerin altında şad,
Şehrin bu hayıhuyuna mecbuli handeyiz.

Güzel Göz Kıraliçesine Dayak..

Gazetelerin yazdığına göre, dünya güzel göz kıraliçesi Londrada sokak ortasında bir delikanlıdan dayak yemiş. Hem öyle okşama kabilinden ufak tefek bir şamarcık falan da değil. Herif zavallı kıraliçeyi boğazından yakalamış, evire, çevire, bağırta çağırta etraftan polisler yetişinciye kadar, eşek sudan gelinciye kadar pataklamış.

Ne o dünyayı yakıp tutuşturmuş gözlerin ahu bakışındaki niyaz, ne gamzei cellâddaki tehditler, ne rimelli kirpiklerin süngüleri, ne de keman kaşların oku Bayan Mada Taylor'u kaba hamal dayağından koruyamamış.

Dayak başlamadan önce güzel gözler külhanbeyine herhalde apartıman terasından sokağa bakar gibi çok yüksekten bakmıştır; ilk ağız dalaşı faslında türlü hakaretler, tezyiflerle büzülüp açılmış, parlayıp sönmüştür ve bunda kıraliçenin şüphesiz çok hakkı da vardır. Çünkü kendisine dünyanın dört bir tarafından yağan mektuplarda kim bilir kaç zevzek o gözlerin memleketler yakmıya, ordular yıkmıya kadir olduğunu yeminlerle temin ederek, onu koltuklamıştır ve zavallı kıraliçe de neticede Millétler cemiyetinin ve hemen bütün dünya matbuatının teminatına bel bağlıyan sabık kırallar kıralının âkıbetine uğramıştır.

Evet kıraliçe ilk fasılda külhanbeyine muhakkak çok yüksekten bakmış, güzel ağzından bazı olmıyacak lâkırdılar kaçırmış ve hattâ ipek eli ve ipek şemsiyesile ufak bir tecavüz hareketinden de kendini alamamıştır.

Yine tahmin ederiz ki, herifin ilk tokadında güzel gözlerde beliren mâna herhalde «yanlışlık oldu; mutlaka bu işte bir yanlışlık ve kaza var» diyen bir derin hayret ve şaşkınlıktır.

Fakat meselede ne yanlışlık, ne de herhangi neviden bir kaza bulunmadığını isbat eden ikinci tokatta gözler, zağar hücumuna uğramış bir âhû korkusile kendisini kıraliçe yapan yerden ve bu hâdiseden fazla alınmış görünmiyen gökten imdat aramıştır.

Dayağın asıl hararetli faslına gelince, bunu tahmin ve tasavvura bile insanın yüreği dayanmıyor.

Zavallı kıraliçenin ayna karşısında bin ihtimam ile düzeltilmiş yahut yana çarpıltılmış şapkası, yumruk altında yassılıp Keloğlan takkesi gibi kulaklarına geçiyor; iskarpinlerinden biri ayağından fırlıyor.

Kıraliçenin yanında kadın romancılardan Janti Butor vardır. Romancı bazı münasip kelimelerle dayakçıyı yatıştırmıya çalışıyorsa da herifin kızgınlıkla güzellik gibi sanat ve edebiyata da hürmetini unutarak kendini de okşamasından korkarak ringten açılıyor ve yüksek sesle imdat çağırmıya başlıyor.

Dayak, bütün şiddetile devam etmekte, kıraliçe küfür faslını şimdilik bırakarak külhanbeyine yalvarmaktadır.

Sefalet artık son haddini bulmuş, vaziyet yürek yakıcı bir şekil almıştır.

Sarhoş — Ah karım ne hakikatlidir.. Vücudümün kırgınlığını biliyor da masaj yapmak için saatlerdenberi kapıda bekliyor!...

Güzel gözlerin yaşlarile beraber, kirpiklerin rimelleri iplik iplik akıyor, yumruk altında Trabzon hurması gibi şişip kabaran burundan akan sularla, karışıyor ve kremler, pudralar, rujlar garip bir halita meydana getiriyor.

Biçare kıraliçe karakolda yahut aynada yüzünü ilk defa gördüğü zaman kim bilir ne korkmuştur. Yüz, çamurlu topraktan yeni çıkarılmış bir büyük yerelması gibi yamrılar yumrularla dolmuş, baştan başa sıyrıklar, yaralar, berelerle tanınmıyacak hale gelmiş. Kendisini teselli eden bir cihet varsa o da saltanatının sermayesini teşkil eden gözler yerinde... Gerçi çerçeve epeyce değişmiş, meselâ cımbızla yolunarak yerine boya ile resmedilmiş kaşlar külliyen yok olmuş, göz kapakları morarmış ve kabarmış ama gözler yine bütün şâşaasile parlıyor. Allah esirgesin onlara da bir zarar gelmiş olsaydı biçare kadın dayağın asıl sunturlusunu bundan sonra yer ve bu dayaklar dünya matbuatının bir hâdisesi değil, bir polis karakolunun birkaç satırından ibaret kalırdı.

* * *

Dünya güzel göz kıraliçesinin bu felâketi, herkesi müteessir etmiş olmakla beraber, yine herkes için de bir gizli teselli tarafı bulunsa gerektir.

Meselâ yeryüzünde hiç bir kadın tasavvur edilmez ki bu saltanatın kendinden çalınmış bir hak olduğuna içinden inanmasın ve bu hâdiseye kıl kadar olsun sevinmekten kendini alabilsin.

Erkeklere gelince, biz daha Allahlık olduğumuz için düşüncemizi açık söyliyebiliriz. Londralı külhanbeyinin bu dayağı, güzelliğine fazla güvenen kadınlar için güzel bir ders olmuştur. Ve netice itibarile bundan bizim cinsin istifadesi vardır.

KARİKATÜR

Kulaktan... ...kulağa

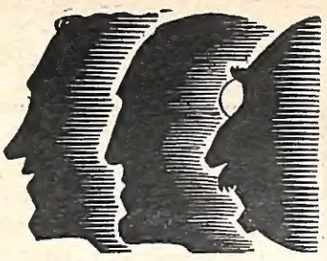

TEMİNAT

Geçen gün arkadaşlardan birile küçük bir dükkândan kadın çorabı alıyorduk.

Satıcının çıkardığı çorap gayet aşağılık bir cinstendi. Daha ele alıp muayene ederken yırtılacak gibi oluyordu. Satıcı buna rağmen malını methediyor:

— Emin olun, bir sene dayanır, diye teminat veriyordu.

Arkadaş — Senin bu teminatın neye benzer bilir misin evlâdım? Diye sordu.

— ???!!!!

— Hitlerin sulh teminatına.

KAYBOLAN CÜZDAN

Muharrir (B. T.) ile alış veriş için mağazaya girmiştik.

Arkadaşım aldığı malın parasını vermek için elini cebine attı; birdenbire sararak:

— Eyvah, dedi, mahvoldum. Cüzdan gitti.

— İyi ara... Belki başka bir cebine koymuşsundur, dedim.

Zavallı (B. T.) şaşkınlıktan mini mini saat cebine kadar her yerini arıyor:

— Yok... Gitti. Mahvoldum. Ne yapacağım, diye söyleniyordu.

— Tramvaya bindin mi? Bir yerde alış veriş ettin mi? Sakın matbaada unutmuş olmıyasın, dedim.

Telâşımızı gören mağaza sahibi bize alâkadar olmuştu.

— Bayım, evinizde telefon var mı? dedi.

— Var.

— Bir kere sorsanız... Belki orada unutmuşsunuzdur.

Arkadaşım telefonda karısını aradı, karşısına çıkan hizmetçi bayanın biraz evvel çarşıya çıkmış olduğunu söyledi.

Zavallı (B. T.) in bayılır gibi bir sandalyeye çöktüğünü gördük.

— Gitti paralar... Evde unutmuşum.

— Nereden anladın?

— Karımın çarşıya çıkışından.

— Peki, neye bukadar müteessir oluyorsun?

— Parayı sokakta düşürmüş yahut çarptırmış olsaydım, geri gelmesine yüzde birkaç ihtimal vardı. Fakat mademki para bayanın eline geçti. Buna milyarda bir ihtimal kalmadı.

SABIKALILAR ARASINDA

Hapisaneden yeni çıkmış bir sabıkalı yankesici anlatıyordu:

— Tünelde yahut tramvayda çalıştığım sırada bazan enseleniyorum. Tabiî canım sıkılıyor fakat kızmıyorum. Çünkü ben nasıl sanatımı icra ediyorsam polis de öyle sanatını icra ediyor.

Mahkeme beni sırasına göre bir aydan bir seneye kadar hapise mahkûm ediyor. Tabiî canım sıkılıyor fakat kızmıyorum. Çünkü hâkim de benim canımı yakmakla sanatından başka bir şey yapmış olmıyor. Fakat insan cezasını çektikten sonra altı ay, bir sene polis nezareti altında kalmıya mahkûm etmek yok mu? İşte bunu bir türlü aklıma sığdıramıyorum... Çünkü beni sanatımdan menetmek, beni açlıktan öldürmek demektir.

Bu sözleri dinliyen daha yaşlı ve tecrübeli bir sabıkalı cevap verdi:

— Aptal... Beni de ayni cezaya mahkûm ederler ve peşime bir polis takarlar... Fakat ben bu polisin vaziyetini el altından tahkik eder ve onun uğramıyacağı sokakta icrayi sanat ederim.

— Onun uğramıyacağı sokaklar hangileridir?

— Hangi dükkâna borcu varsa onun sokağını..

RAKI VE HAYAT

Doktor kendisini muayene ettirmiye gelen ayyaş hastasına çıkışıyordu:

— Niçin böyle yapıyorsunuz? Maşallah okumuş yazmış adamsınız. İçkinin hayatı kısalttığını bilmiyor musunuz?

Hasta içini çekerek cevap verdi:

— Çok doğru söylüyorsunuz... Fırsat bulup da rakı içemediğim günler bana okadar uzun, okadar uzun geliyor ki.

KUVVET İLÂCI

Belediye doktoru — Geçen hafta sana verdiğim kuvvet ilâcından memnun musun?

Kadın — Allah senden razı olsun doktor... İlâca başlamadan evvel benim beş yaşındaki yumurcağı patlamıya gücüm yetmiyordu. Halbuki dün gece babasını kolayca dövdüm.

ŞEMSİYE

— Kocacığım şemsiyeni neden almıyorsun... Hava bulutlu gibi...

— Fazla ağırlık veriyor... Terliyorum..

— Peki, yağmur yağarsa ne yaparız?

— Bir parça ıslanıverirsin.. ne çıkar?

— Bilirsin ki ben ıslanmıya hiç gelemem... Hemen hasta olurum.

— Ben de terlediğim zaman hasta oluyorum.

— Maamafih bir çare var... Yağmur yağarsa seninle bir mağazaya giriveririz olmaz mı cicim?

— Evet fakat ben yine ihtiyaten şemsiyeyi alayım.

PAMUK FANİLÂ

Salamonun dükkânına bir müşteri girdi:

— Sizde yün fanilâ var mı? Diye sordu.

Salamon: — Halisi var, dedi ve fanilâ paketlerini müşterinin önüne sıralamıya başladı.

Müşteri bunlardan birini pazarlık etti. Fakat sardıracağı zaman fanilânın iç tarafında unutulmuş bir mini mini etiket gözüne ilişti: Pamuk fanilâ...

Müşteri hiddetle — Yahu pamuk fanilâyı yün diye bana yutturmıya utanmıyor musun? dedi.

Salamon bozulmadan cevap verdi:

— Fanilâlarımız halis yündür. Fakat güveleri aldatmak için üzerine pamuk diye yazarız.

Papağan

Siyasî Külâh:

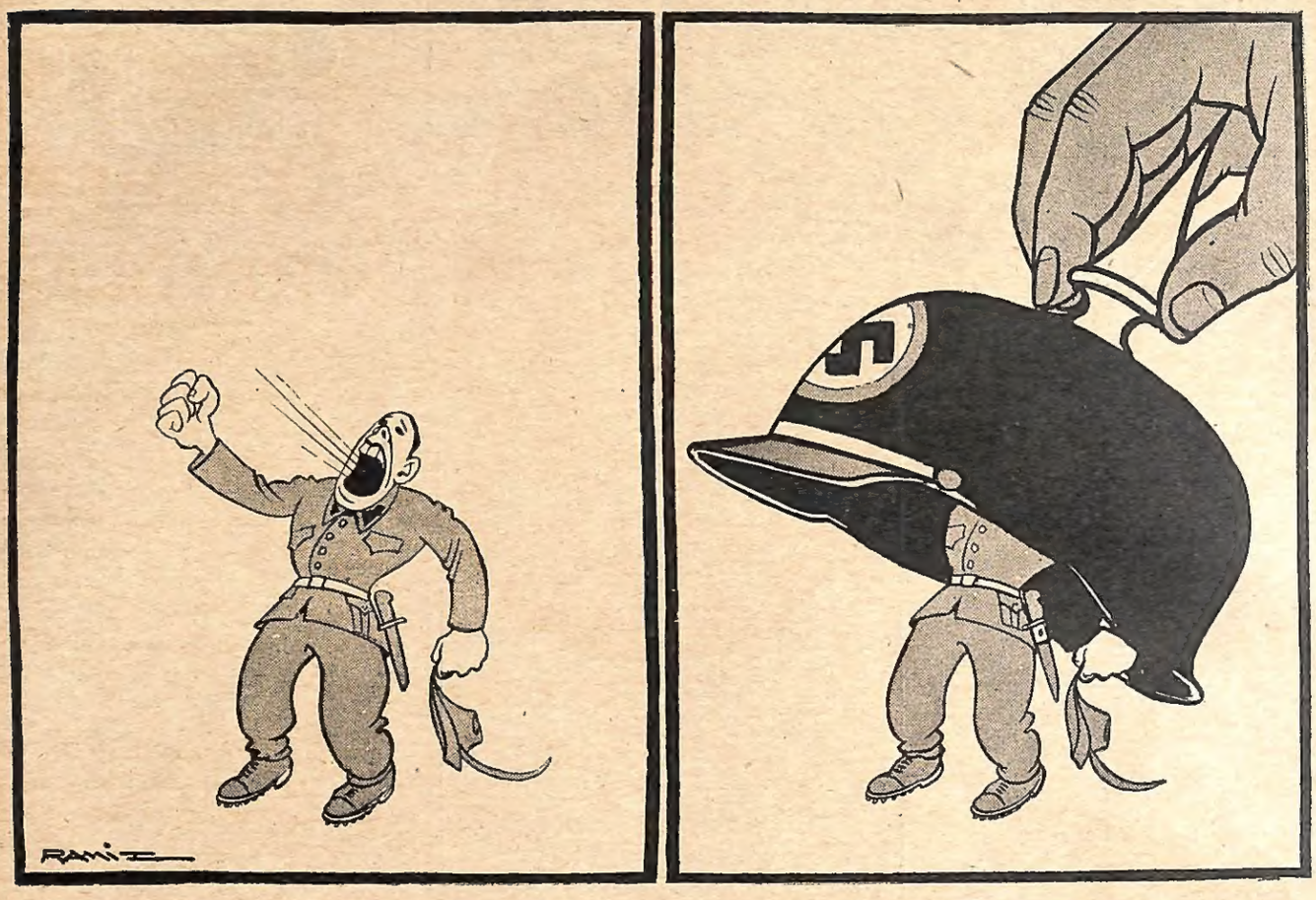

Avusturya — Başımın tacını isterim!..

Almanya — Buyursunlar!...

Bir Kazanın Akisleri..

Geçen akşam vapuru kaçırmıştım. İkinci vapura da yarım saatten fazla vakit vardı. Köprü üstünde şöyle bir dolaşayım dedim. Fena tesadüf... Karaköy tarafından orta süratle gelen bir motosiklet, ansızın tramvaydan inen bir genç kıza çarptı, devirdi: Zavallı kızın dizi yayakaldırımın çıkıntısına vurdu, kanamıya başladı. Yaralı bayılmıştı. Hemen etrafına üşüştük. İki polisle bir doktor peyda oldu. Polis, motosiklet sahibini yakaladı. Doktor da kızı muayene etti, yarasının ehemmiyetsiz olduğunu söyledi. Hastayı eczaneye götürdüler, kalabalık da dağıldı... İşte bukadar.

Ertesi sabah merak ettim, gazeteleri açtım, acaba bu kaza hakkında ne yazmışlar diye baktım. İlk gazetenin zabıta vak'aları içinde buna benzer bir kayıt görmeyince âdeta memnun oldum: «Demek vak'anın ehemmiyetsizliğini anlamış, yazmamış!» dedim. Gazeteyi baştan okumıya başladım. Meraklı bir başlık üzerinde durdum: «Köprü üstünde bir cinayet... Halk, caniyi linç ediyordu, polis güçlükle mâni oldu!» Acaba bu cinayet ne zaman olmuştu? Benim gördüğüm kazadan evvel mi, sonra mı? «Dün köprüde müthiş bir cinayet olmuştur. Otomobille giden sevgilisini motosikletle takip eden gözü dönmüş bir âşık, onun Ada iskelesinde indiğini görür görmez motosikletini hızla kadına çarpmış, kadın da köprü parmaklıklarından aşağı yuvarlanmıştır. Bu sırada caniyi yakalamak istiyen halka yine motosikletile hücum etmiş, bir kişinin bacağı kırılmış, bir kişinin de dişleri dökülmüştür. Güçlükle yakalanan katil, polis merkezine götürülürken halk hiddetle üstüne atılmak istemişse de güçlükle menolunabilmiştir. Genç kadının cesedi dalgıçlar tarafından aranmaktadır.» Gazeteyi hayretle bıraktım. Bu benim gördüğüm kazanın gazeteye aksetmiş birinci şekli idi!

İkinci gazeteyi aldım, okudum: «Siyasî bir vak'a... Köprü üstündeki kazanın esrarengiz mahiyeti» merak etmemek kabil mi? «Dün akşam köprü üstünde iki otomobil biribirine çarpmıştır. Müsademe neticesinde bir şoför ölmüş, bir kadın yaralanmıştır. Otomobillerden her birinin, bugünlerde aralarındaki siyasî münasebat biraz gergin olan, iki yabancı memleket tebaasına ait olması, bu vak'aya siyasî bir renk vermektedir.» Bu da kazanın ikinci şekli idi!

Bir de üçüncü gazeteye bakacak oldum: «Köprü üstünde bir kız kaçırma hadisesi...» İşte bu hatırıma gelmemişti! «Dün akşam köprüde bir kız kaçırma hâdisesi olmuştur. Son süratle gelen bir motosikletli, at cambazlarına parmak ısırtacak bir maharetle, köprü-

Salamon — Bu sene ikinci defadır ki yağmurda sokağa çıkıyorum...
Yasef — Bir de yahudiler için yıkanmaz derler!...

nün yaya kaldırımından geçen bir kızı belinden yakalıyarak kaçırmak istemiştir. Fakat derhal arkasına düşen motosikletli, otomobilli polislerimiz bu küstahı Edirnekapı haricinde ele geçirerek kızı kurtarmışlardır. Bu adamın daha böyle bir takım habasetleri olduğu söylenmektedir. Tahkikat devam ediyor.»

Tahkikat devam ededursun, bende öteki gazeteleri okuyacak mecal kalmadı!

Kulak misafiri

Kitap, iyi konuşan bir arkadaştır. Daha iyi tarafı, istediğin zaman susturması kolay olur.

*

Sevmek, insanın aklını başından alır. İsbat mı istiyorsunuz? Sevince evlenmek isteriz.

*

Her güzelin bir huyu oluyor da, her huyun bir güzeli neden olmuyor?

*

Kadınların çok konuştuklarını iddia edenler yanılıyorlar. Bir kadın bütün bildiklerini söyliyecek olsaydı, erkeğe lâf düşmezdi.

*

Bizim gibi düşünmiyene ahmak deriz. Bizim gibi fakat bizden iyi düşünene ise ukalâ.

*

Güzel söze şiir deriz de, şiire güzel söz derdemez şair kızar.

*

Şairler sağırlara benzerler, duymazlar, uydururlar.

*

Harp meydanında ceza kanununu tıpatıp tatbik etmek kabil olsa, mütareke aktedilmiş olurdu.

*

— Komik Şarlo mu bizi güldürür, biz mi komik Şarloyu?
— Biz onu güldürürüz.

*

Birisi söze başlarken; «Bugün hava ne güzel!» derse «kör müsün be herif? İşte seninle konuşmak istemiyorum.» mânasına al. Ve hemen Allaha ısmarladık de.

*

İnsanları açlık değil, tokluk terbiye eder.

*

Sevmekle, nefret etmek biribirine pek yakındır. İkisi de alâkayı isbat eder.

Filozof

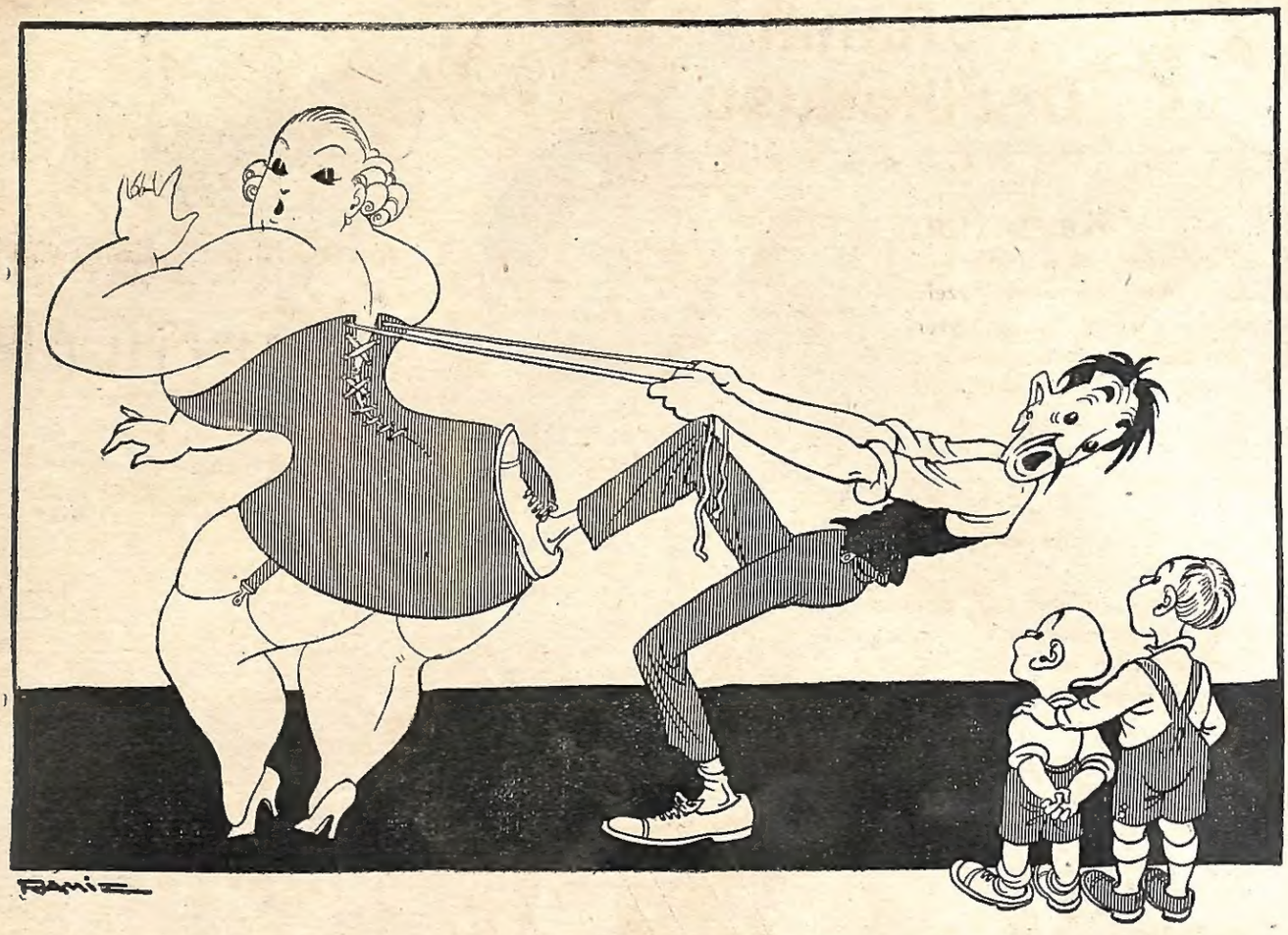

AİLE CİLVELERİ:

Baba — Ulan ne biçim evlâtsınız? Gelip biraz annenize yardım etsenize!...

SAVAŞTAN BARIŞA...

Diyorlar: «Ufukları sarmış barut kokusu,
Tehlike her sınırda yeniden kurmuş pusu...

Her milletin genci de, yaşlısı da tetikte,
Tetikte her devletin donanması, ordusu!»

İnanmazken on yıldır işittiğim bu söze,
Okuyunca şaşırdım Kurun'da Asım Us'u.

Bilirim, gürültüye pabuç bırakmaz üstat,
Bilmem, nerden geliyor ona bu harp korkusu?

Kan gövdeyi götürür, o barıştan bahseder,
Herkes ayaklanırken o çalar yat borusu.

Onu âdet hilâfı telâş almış görünce,
Yüreğim oynamadı desem yalan, doğrusu!

Bence insan gücünü yalnız silâh ölçemez,
Bazı silâh yerini tutar ağız namlusu.

Meselâ bizim bayan her kavgada galiptir,
Benim baş parmağımdan daha azken bazusu!

Çünkü söz yarışında taş çıkarır Arasa,
Başımda gülle gibi lâfının uğultusu!

Yerimi almış diye melûl melûl bakarak,
Bir göğüs geçiririm görsem hangi mebusu.

Sen de bir gün geçersin diyorlar o meclisten,
Hiç birinin elinde değil çünkü tapusu.

Filân şöyle kazanır, falan böyle keyfeder,
Bize yalnız geliyor işin dedikodusu!.

İşittim, geçenlerde profesör seçilmiş,
Adını söylemem, anasının kuzusu!

Dilini unutmıya başladın sen de, dostum,
Neden «hepsi» yerine yazmıyorsun «kamusu?».

Bu şiri biraz daha uzatırsam, eminim,
Vakitsiz gelecektir dinleyenin uykusu!

Çamdeviren

Haftanın Dedikodusu

★★★★★★★

Kaybettim

Küçük Ahmetle, küçük Mehmet, her hafta pazar günü muhakkak teyzelerini ziyarete gelirlerdi. İhtiyar teyzenin çenesi düşüktü. Yaramazları iki üç saat bırakmaz, karşısında esnetir dururdu.

Bir pazar kapı çalındı. Teyze kapıyı açınca karşısında yalnız Ahmedi buldu.

— Ne o Ahmet, diye sordu, Mehmet nerde?

— İşi var. Annem ikinizden biriniz gidin dedi, biz de kura çektik.

— Demek kurayı sen kazandın.

— Hayır, bende öyle şans ne gezer, kaybettim.

★★★

Yaman avcı

Avcılıktaki mahareti kasabaya şan vermişti. Bir gün av meraklılarından biri sordu:

— Dikkat ediyorum. Hep kuş saçması kullanıyorsun. Ya yırtıcı bir hayvanla karşılaşırsan ne yaparsın?

— Onu bilemiyecek ne var azizim. Tetiğe daha kuvvetli basarım.

★★★

Doktorun âlâsı

İki senedenberi bir kadın doktora muayene oluyordu. Arkadaşları hep hayrette idiler. Bir gün hastalandı. Ziyarete gelen bir arkadaşı sordu:

— Melâhat, sana hayret ediyorum, doğrusu. Bukadar meşhur erkek doktorlar varken bunca sene bir kadın doktora muayene oluyorsun, tedavini hep o yapıyor, nesi fevkalâde anlamıyorum. Meselâ bu seferki hastalığın için ne tavsiye etti?

— Rengin uçuk kardeşim, dedi, bu ilkbaharda ona göre giyin.

★★★

Mademki öyledir

Daha sarıklar her zaman başta geziyordu. Güzel bir pazar günü küçük Acar bahçede arkadaşlarile oynarken kapı çalındı. Koştu açtı. Babasının eski dostu hoca Abdurrahman gelmişti. Aksilik bu ya evde Acardan başka kimse de yoktu. Çaresiz içeri aldı. Salonda karşı karşıya oturdular.

Hoca efendi önce Acarı okuduğu derslerden sıkı bir imtihana tâbi tuttu. Bahçeden arkadaşlarının kahkahaları duyuluyordu.

Acar birdenbire sordu:

— Amca dedi. Allah her yerde hazır ve nazır imiş, doğru mu?

— Elbette doğru.

— Ama her yerde hazır ve nazır imiş.

— Evet, her yerde.

— Meselâ şimdi burada da mevcut mu?

— Tabiî mevcut.

— O halde bana müsaade edin de bahçede arkadaşlarımla oynamıya gideyim. Mademki yalnız kalmıyacaksınız. Ayip olmaz elbette...

Ve çıktı gitti.

★★★

Meşhedinin memleketinde

Birisi Meşhediye memleketinin soğuklarını anlatıyordu:

— Bizde kış okadar şiddetli olur ki, kaşıkta çorba donar, dedi.

Meşhedi cevap verdi:

— Bizim Tehranda gışın gaynar su üstünde gızah gayarız.

— Bu ne biçim levha yahu?..

— Bebebebebe ben yayayayayayazdım!..

Anlaması kolay

Genç bir İngiliz Lordu Kolleji yeni bitirmişti. Annesi hayat şartlarını öğrenmesi için oğluna bir mürebbi tuttu. Bu mürebbi genç lorda insan içine çıkmasını öğretecekti.

Bir gün talebe ile hocası bir bara gittiler. Epeyce içtikten sonra mürebbi talebesine;

— Oğlum, dedi, içki az içilirse adamı eğlendirir, fakat sarhoş olmadan bırakmasını bilmeli.

— Sarhoş olacağım sırayı nasıl anlarım?

— Kolayı var. Meselâ şu karşıda oturan iki adamı dört görmiye başlar başlamaz, içkiyi kesersiniz.

Genç lort mürebbisinin önündeki kadehi eline alarak cevap verdi:

— Öyle ise artık içmeyin üstadım, zira orada iki kişi değil, bir kişi oturuyor.

eski zaman eşyası zannedecek!...

Ne biliyorsunuz?

Yaşı, ferah ferah altmış vardı. Üstelik çok da çirkindi. Gazinonun bütün masalarını dolu görünce, ilerledi, kenarda iskemleleri çevrilmiş boş bir masa görmüştü. Oraya kuruldu. Biraz sonra garson telâşla geldi:

— Affedersiniz bayan, dedi, bu masa tutulmuştur. Bayan Feriha gelecek.

İhtiyar kadın ciddiyetle cevap verdi:

— Haydi işinize gidin, benim Bayan Feriha olmadığımı nerden biliyorsunuz?

— **Sizinle evlenmek istiyorum...**
— **Bir kere annemi görseniz..**
— **Gördüm, sizi tercih ediyorum!...**

Hasta — Mirasçılarım duymadan daha nekadar yaşıyabileceğimi bana yavaşça öyler misiniz?..
Doktor — Hesabımı görecek kadar vaktiniz var!...

FELEKTEN BİR GECE

Nef'î, içki masasını kurmuş, sevgilisini karşısına geçirmiş, felekten bir gece çalıyordu. Odanın bir köşesinde dört kişilik bir saz takımı da ahenge devam ediyordu. Nef'î'nin başı şarapla dumanlı, gönlü aşk ile dolu idi. Akşamdanberi içiyor, bir türlü içkiye kanmıyordu. Saat gece yarısını geçmişti, Sesini saza uyduran sevgilisi onun canına can, sevincine sevinç katıyordu. O coşkunlukla aklına güzel hayaller geliyor, ikide bir şairliği tutuyordu:

Hem kadeh hem bâde hem bir şuh sakidir gönül,

Nice zamandanberi böyle neşelendiği yoktu. Hükümdara verdiği kaside makbule geçmiş, kendisine iki kese altın ihsan eylemişti. Nef'î bu ihsanın bir kesesini bu akşam harcıyordu, ve bundan dolayı hiç üzüntüde değildi. Çünkü bu gece kendisinde beş kaside birden yazacak kadar ilham bolluğu seziyordu. Nitekim düşüncesinde tek tük mısralar da birikiyordu:

Bir cam sun Allah için, bir kâse de ol mah için...

Birdenbire kapı vuruldu. Bu zaman kim gelebilirdi? Pencereden baktı, birdenbire sarhoşluğu dağıldı, aklı başına geldi. Fakat gözlerine bir türlü inanamıyordu. Sabahleyin kasidesini takdim ettiği hükümdar, şairi görmiye gelmişti. Bu bir lûtuf mu idi, bir azap mı? Nef'î bunları düşünmeden sazcılara dağılmalarını söyledi, sevgilisini bir yatak dolabına soktu. Kocaman sofrayı kaldırmakla uğraşıyordu ki Dördüncü Murat içeriye girdi. Yanında Bayram paşa vardı. İkisi birden Nef'i'yi süzdüler. Dördüncü Murat, hiddetli idi. İhsan ettiği altınların saza, içkiye sarfedilmesi canını sıkıyordu. Bir koltuğa oturarak etrafa bakındı: Yerde bir kanun, bir tef, bir ud yatıyor, kapının eşiğinde sarhoş bir sazcı mıhlanmış gibi duruyor, dolabın aralığından bir sevgili hayali seziliyordu... Yüksek sesle:

— Bundan daha münasebetsiz hareket ne olabilir?

Diye homurdandı. Nef'î, hiç sevmediği Bayram paşanın yanında, böyle bir hücuma uğrayınca dayanamadı. Yarı sarhoşluğun, yarı da keyfini kaçırmanın verdiği cesaretle:

— Daha münasebetsiz hareket mi, hünkârım? Dedi, gece yarısından sonra habersiz bir yere misafir gitmek!

Hem söyledi, hem pişman oldu. Dördüncü Muradın gözleri yuvasında bir iki kanlı devir yaptıktan sonra Nek'îye dikildi:

— Yarın sabah saraya geleceksin!

Bu hitap: «Yarın sabah boynunu vurduracağım!» demekti. Nef'î bunu biliyordu, fakat bir kere ok yaydan çıkmıştı.

Hükümdar gitti. Beş dakika önceki neşeden hiç bir iz kalmamıştı. Nef'î, şimdi tek başına, yarınki âkıbetini düşünüyordu. Hele Bayram paşa kendisine nasıl hınçla bakmıştı!

Nef'î için tek kurtuluş çaresi, kasideyi bitirmekti. Can korkusu ile sabaha

Bay — Sen başımın tacısın...
Bayan — Öyle ise hapı yuttum!...

kadar düşündüğü kasideyi bitirdi, ve uykusuz geceden sonra emir mucibince saraya gitti. İçeri girer girmez:

— Hünkâr seni divanda bekliyor!

Dediler. Nef'î'de hoşafın yağı kesildi. Demek vezirler de içerde idi. Baş müsahibe kasideyi uzattı, bunu Dördüncü Murada vermesini söyledi. Müsahip içeri girdi, çıktı. Nef'î:

— Kasideyi okudu mu? Diye sordu.

— Okumadı, bir yana bıraktı, seni istiyor!

Nef'î girerken müsahip önüne geçti:

— Bu kıyafetle giremezsiniz, emir var, şu postu giyeceksiniz, ve dört ayak üstü huzura varacaksınız!

Kendisine uzatılan muhteşem bir ayı postu idi. Çaresiz, bu postu giyecekti. Yoksa kendi postu elinden giderdi. Postu giydi, ve hünkârın emri veçhile dört ayak üstü divana girdi.

Şeyhülislâm Yahya efendi, şair rakibinin bu halini görünce, hayret etti, Dördüncü Muradın orada bulunduğunu unutarak bağırdı:

— Nef'î efendi, bu ne haldir?

Nefiî, dostunu sesinden tanıdı, ve hemen cevabını verdi:

— Ne yapayım? Hükümdara kaside takdim ettim, mükâfat olarak bu kaftanı hediye buyurdular!

Dördüncü Muradın kanlı yüzü bu cevap karşısında gevşedi, güldü, ve Nef'î'ye dört kese altın daha ihsan etti.

İspinoz

KALBTEN ELE

Hâkim, boşanma için müracaat eden kadına, sordu:

— Neden kocanızı terketmek istiyorsunuz? Sizin aşkınızla kalbinin çarptığını hiç duymadınız mı?

Kadın cevap verdi:

— Evet, geçen sene kalbinin çarptığını duyuyordum ama bu sene çarpma sırası kalbinden eline geçti, halbuki el çarpması da kalp çarpmasına hiç benzemiyor!

Keşfedildik

Öğretmen tahrir vazifesi olarak Amerikanın keşfini vermişti. Ertesi günü vazifeleri topladı. Küçük Acar güzel bir yazı ile şunları yazmıştı:

«Kristof Kolomp, bir yumurtayı kırmadan tabakta dimdik durduracak kadar açıkgöz bir adamdı. Bu marifetini İspanya kıralı duyunca, Kolombu huzuruna çağırdı:

— Sen, dedi, marifetli bir adammışsın.

— Evet.

— Şu halde Amerikayı da keşfedersin.

— Eğer bir gemi verirseniz gider keşfederim.

Kıral Kolomba bir gemi verdi. Yola çıktılar. Fakat tayfalar, Kolombun ferasetine güvenemiyorlardı. Yolda gürültü çıkaracak oldular. Kolomb onlara:

— Arkadaşlar, bana itimat edin, Amerikayı yüzde yüz keşfedeceğiz dedi. Ve tayfalara fıçı fıçı şarap dağıttı.

Bir müddet daha gittiler. Bir sabah nöbetçi bağırdı:

— Hey Kolomb, kara göründü:

Kolomb ellerini uğuşturarak cevap verdi:

— Çocuklar, Amerikayı keşfettik.

Karaya yanaşınca onları kırmızı derililerin reisleri karşıladı. Kolomb kırmızı derili reise sordu:

— Bana bakın, burası Amerika mı!

— Evet.

— Öyle ise siz de muhakkak kırmızı derililersiniz?

— Evet, evet..

Bu sefer sorgu sırası kırmızı derililerin reisine gelmişti:

— Sakın siz Kristof Kolomb olmayasınız?

Kristof Kolomb sükûnetle cevap verdi:

— Evet, ben Kristof Kolombum.

Reis bu sözler üzerine adamlarına dönerek bağırdı:

— Yalan söylemek beyhudedir çocuklar, keşfedildik.

Acar, bu parlak tahrir vazifesine öğretmenin neden sıfır verdiğini hâlâ anlıyamadı.

Boncuk

— Belediye Türkçe konuşmıyanlardan para cezası alacakmış..
— Cemil paşanın İstanbulu imar için bulacağı bir milyar lira bulundu desene!...

Hikâye

TESELLİ..

Galatasarayda Naşide ile karşılaştık. İri sarı gözlerinin içi güldü:

— Aman, dedi, ne iyi oldu da size rasladım. Bugün kendimi o derece yalnız hissediyorum, o derece teselliye muhtacım ki...

Naşidenin bizim Salihi deli gibi sevdiğini biliyordum. Salih de bir Salih olsa bari. Kısacık bir boy.. inadına şişman.. çifte gerdan ve çifte göbek... Üstelik mora yakın da esmer... Salih bir müddet evvel Naşideyi bırakmış uzun bir seyahate çıkmıştı...

Naşide gözlerile bir pastahaneyi işaret etti:

— İşiniz yoksa isterseniz biraz oturalım.. bana Salihten bahsedersiniz... Onun hakkında konuşmıya öyle ihtiyacım var ki...

Pastacıya girdik. Konuşacağımız şeyler mahrem olduğu için en tenha, en gizli köşeyi seçtik.

Şimdi onu tetkik ediyorum... Ne güzel kadındı. Budala Salih...

Naşide:

— Sizden hiç bir şeyi saklamıya lüzum görmüyorum.. çünkü siz hepsini biliyorsunuz.. dedi.

Ben tasdik ettim:

— Evet...

O dertli dertli bir sigara yaktı.

— Hain, dedi, çok kalbsizmiş...

Gülümsedim:

— Lâkin çok talili bir erkekmiş... Sizin gibi bir kadın tarafından sevilmek.. hem de böyle sevilmek.. bu asırda...

Derin derin içini çekti:

— Onu hiç unutamıyacağım...

— Halbuki o derece güzelsiniz ki, kendinize öyle teselliler bulabilirsiniz ki.. hem mademki o kaçtı...

— Size gayet tuhaf bir şey söyliyeyim mi?. O derece onunla doluyum ki etrafıma bakıyorum da hiç bir erkeği ona benzetemiyorum...

— Maamafih öyle ahım şahım bir şey de değildi hani...

— Ne zeki gözleri vardı...

— Zekâsını bir tarafa bırakınız.. eğer zeki olsaydı sizin kadar güzel bir kadına böyle mi hareket ederdi?

Naşide ile daha uzun uzun Salihten bahsettik. Saat adamakıllı ilerlemişti. Pastahaneden kalktık. Naşide memnundu:

— Oh, diyordu, size rasladığıma ne derece memnunum.. tasavvur edemezsiniz. Hiç olmazsa içimi dökecek samimî bir arkadaş buldum. Ne yazık ki Saatler çabuk geçti... Böyle erken erken eve gitmek istemiyorum... Eve gidip yalnız kalınca bütün dertlerim üzerime çullanıyor. Bir sinemaya mı gitsem acaba?.. Arkadaşım yok ki...

Atıldım:

— İsterseniz beraber gidelim...

— Aman ne iyi olur.. hem de arasıra yine ondan bahsederiz...

Filim de aksi gibi hüzünlü bir şey-

di. Genç bir kadının âşıkı kaçıp gidiyor, başkasile evleniyor... Naşide locada elimi tuttu:

— Ağlamak ihtiyacındayım, dedi, candan bir dostun omuzuna başımı koyup doya doya, kana kana ağlamak istiyorum...

Avcumdaki elini biraz daha sıktım.. bana adamakıllı sokuldu. Sinemadan çıktık. Bu sefer ben teklif ettim:

— Yemeği beraber yesek nasıl olur?. Şurada tenha bir lokanta var..

Naşide:

— Ne iyi olur.. dedi, hem beni teselli edersiniz...

Lokanta bu akşam her zamankinden daha tenha idi. Naşide beyaz şarabı çok beğenmişti. Bahsimiz hep Salihe ait... Lokantadan geç vakit çıktık. Epey şarap içtiği için Naşide koluma yaslanıyordu.

— Bu gece canım hiç eve gitmek istemiyor.. okdar teselliye muhtacım ki.. diyordu. Teklif ettim:

— Haydi bir bara gidelim.. derdinizi biraz unutursunuz...

— Mükemmel.. dedi...

Biraz sonra, barın tenha locasında viskilerimizi çekiyorduk. Arasıra dans ediyoruz... Dansta Naşide başını tamamile omuzuma koyuyor:

— Öyle teselliye muhtacım.. öyle teselliye muhtacım ki.. diyor...

Sabaha bir iki saat vardı. Bardan çıktık. Naşide;

— Bu zaman eve nasıl gideyim bilmem ki.. dedi....

Ben ilâve ettim:

— İsterseniz bize gidelim.. sizi biraz teselli ederim...

— Biraz değil, çok teselliye muhtacım...

Otomobile atladık. Doğru bizim ev...

* * *

Aradan tamam bir ay geçti. Birkaç gündenberi Naşideyi göremiyordum...

Bir gece arkadaşlarla beraber bara gittik. Baktım, Naşide bizim sporcu arkadaşlardan iri yarı Ahmetle bir masada oturuyor. Yanlarından geçerken Naşidenin Ahmede söyledikleri kulağıma kadar geldi.

— Ah Ahmet.. o derece teselliye muhtacım, o derece teselliye ihtiyacım var ki...

Onlar bardan çıkarken vestiyerin önünde konuşuyorlardı.. Ben de vestiyerden paltomu alacaktım... Naşide Ahmede sokulmuş:

— Böyle dertli dertli eve nasıl gideceğim bilmem ki... Teselliye bu derece ihtiyacım varken.. diye mırıldanıyordu.

Dört gün sonra bizim Muhtara yolda rasladım. İki dirhem bir çekirdekti. Gayet itinalı traş olmuş ve pudralanmıştı. Sordum:

— Nereye:

— Ah sorma azizim.. mühim bir vazifem var... Bedbaht bir kadını teselliye gidiyorum...

— Naşideye mi?

— Ya... biçare çok dertli. Benim Salihin arkadaşı olduğumu biliyor.. bugün çaya davet etti. Salihten bahsedeceğiz. Onu da biraz teselli edeceğim..

— Haydi ben de geleyim.. Naşide benim ahbabımdır...

Muhtar itiraz etti:

— Yoo.. katiyen olmaz... Naşide Salihten bahsetmek için çaya kimseyi çağırmıyacağım.. yalnız ikimiz olacağız.. siz de yalnız geliniz..» diye adam akıllı tembih etti. Malûm ya mahrem konuşacağız.. teselli edeceğim kadıncağızı...

Boynumu büktüm:

— Peki.. dedim. Allah muvaffakıyet versin...

İki hafta sonra bir akşam üstü şair Kerimi Naşidenin apartımanından çıkarken gördüm. Yanağında bir kırmızı dudak izi vardı.

— Merhaba Kerim.. dedim.

Şaşaladı:

— Merhaba...

— Galiba Naşideyi teselli ettin...

— Evet.. ama neden anladın?..

— Yüzündeki dudak boyasından...

Şimdi yanımda «teselli» lâfı geçince beni bir gülmedir alıyor...

Hikmet Feridun

— Eyvah karıcığım.. bak gazete yazıyor, et nakliyatı pahalanmış, artık seninle otomobile binemiyeceğiz!...

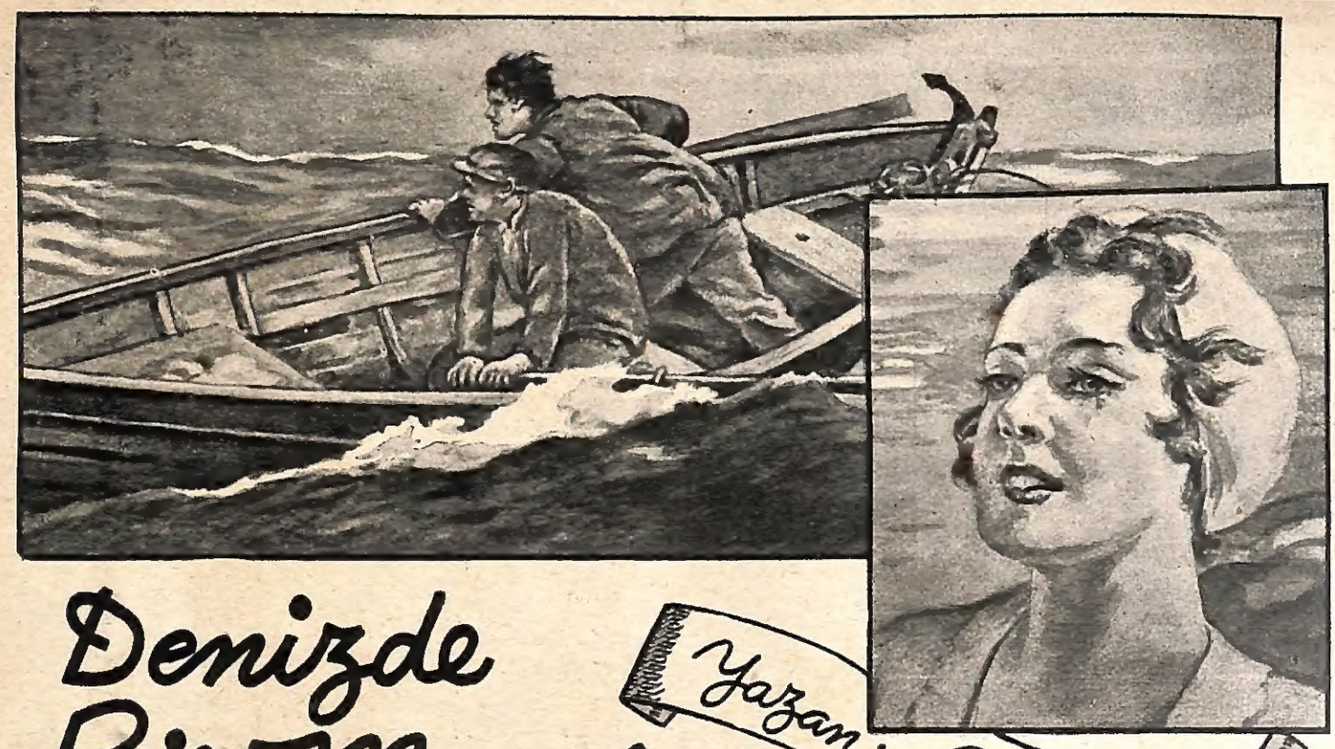

Denizde Bir Macera

Yazan: Osman Cemal

Bizde Hüseyin Rahmiden, rahmetli Ahmet Rasimden sonra tam mânasile bir halk yazıcısı varsa o da «Osman Cemal Kaygılı» dır.

Hattâ diyebiliriz ki bazı yazılarında Osman Cemal Kaygılı halkın birçok şeylerini, anlatmak ve canlandırmakta bu iki büyük üstadı bile geçmiştir Meselâ geçen yıl bir gazetede yazmış olduğu «Tulumbacı edebiyatı» isimli büyükçe etüdü ile yine bundan bir sene önce bir gazetede neşretmiş olduğu «Aygır Fatma» adlı romanında Osman Cemal bu meziyetini isbat etmiştir.

Osman Cemal kıygılı'nın tam mânasile çok usta bir popüler yazıcı olmasının sebebi, hiç şüphesiz ki kendisinin halkın tam içinden, tam göbeğinden yetişmiş ve onların bütün yüreklerini, ruhlarını çok yakından, çok iyi okumuş, bilmiş olmasıdır. Sonra bizde tam usta bir halk yazıcısı olan Osman Cemali, öteki halk yazıcılarından ayıran bir hususiyet varsa o da Osman Cemal'in görüş ve duyuş, seziş, anlatış kabiliyetindeki o kendisine mahsus orijinalite kurdeti ile yine kendindeki çok derin içliliktir.

Osman Cemal Kaygılı, öyle birçoklarının sandığı gibi yalnız bir dış tasvircisi, yalnız bir dışı olduğu gibi gösteren herhangi bir düpedüz realist yazıcı değildir. Onun bazı gündelik yazıları istisna edilecek olursa, öteki birçok yazılarında insan ruhunun derinliklerine doğru ne maharetli kalem salladığı görülür. Hattâ diyebiliriz ki onun mizah gazetelerinde ve mizah namı altında çıkmış birçok yazıları, kendisinin öyle sanıldığı gibi katiyyen sathî bir yazıcı olmadığını pekâlâ gösterir.

Şimdiye kadar geçirmiş olduğu hayatı ve yazmış olduğu eserlerile meslekdaşlarının hiç birine benzemiyen ve gençliğinde çok yaman bir sporcu ve usta bir denizci diye tanınan Osman Cemal Kaygılı'nın bu eserini okuyucularımızın çok büyük bir merak ve lezzetle takip edeceklerine eminiz.

— 1 —

Gençliğimde denizi, denizde gezmeyi, denizde yüzmeyi çok sevenlerden idim... Bakırköy, Yedikule, Samatya, Yenikapı sahillerinin, Fenerbahçe, Bostancı, Maltepe kıyılarının, hele Çamlimanı ile Burgaz, Hayırsızada aralarının dilleri olsa da benim genç iken oralarda yaz günleri kâh kürekle, kâh yelkenle nasıl fink attığımı bir söyleseler!

Bu deniz merakımın en son korkunç tecellisini bundan dört beş yıl önce bütün gazeteler, bütün tafsilâtile yazmışlardı; çok pişkin bir yazıcı arkadaşımla birlikte gayet inbat ve gayet sıkıntılı bir yaz akşamı Yenikapı açıklarından kendimizi birdenbire patlıyan dehşetli bir gün dönümü kasırgasına kaptırarak o gece sabahlara kadar Marmarada tek kürekle ve ölümle pençe pençeye çalkandıktan sonra sabahleyin gün doğarken kendimizi Kınalıadanın burnuna nasıl atabildiğimizi ve oradan yarı çıplak bir halde nasıl ilk vapurla geriye döndüğümüzü uzun uzun anlatmışlardı.

Bu korkunç vak'a, ben henüz genç iken değil, bundan dört beş yıl önce başımıza gelmişti. Gençliğimde ise Marmarada ve Haliçte başımdan geçen birkaç deniz vak'ası daha vardır ki, heyecan ve korku cihetinden hiç de bundan aşağı kalmazlar. Şimdi Ortaköydeki tütün fabrikalarından birinin direktörü olan Cemil Behcet, yine bir yaz günü Çamlimanından Ada yavrusu bir kayıkla gelirken yine Marmarada yediğimiz yaman bir deniz paparasının canlı şahididir. Çünkü yelken ve küreklerini benim kullandığım ayni kayığın içinde Cemil Behçet de vardı. Üçüncü arkadaşımız ise, büyük muharebede genç ve çok cesur bir zabit iken şehit düşen rahmetli Hüseyin Şeyhî idi.

Eğer o zamanlar, gerek o yazıcı arkadaşımda, gerek berikilerde o metanetler olmasaydı, telâşlarile beni lüzumundan fazla şaşırtmış olsalardı biz şimdi çoktan deniz altındaki balık eminliğinden bile tekaüt edilmiştik!

Şimdi burada size vaktile başımdan geçmiş olan deniz maceralarının hepsini birden anlatacak değilim! Bu romanımda size yine denizde başımdan geçmiş tek bir macera anlatacağım ki bu, ötekiler gibi korkunç değil, bilâkis çok hoş, çok tatlı ve oldukça eğlenceli ve kolay kolay akla, fikre gelmiyecek olan bir maceradır.

Asıl anlatmak istediğim bu çok hoş, çok tatlı ve oldukça eğlenceli maceramı yazmıya başlamadan önce, size o iki acı deniz vak'asından kısaca bahsetmem ise, iştahınızı açmak içindir. Bilirsiniz ki sofrada bile yemeğe tatlı ile değil, tuzlu ile, hattâ iştah açmak için aperitif gibi acı bir şeyle başlanır. Ve mademki artık sizin de iştahınız açılmıştır, dinleyin şimdi benden gençlik yaşımda geçmiş olan o tatlı, bal gibi deniz hikâyesini:

* * *

Yaz günleri kafama uygun bir iki arkadaş bulup da Marmaraya, Boğaza açılamadığım zaman ve en çok da cuma, pazar gibi tatil günleri değil de bayağı günler, Eyipteki Bostan iskelesinden bir sandal çeker, küreklere yapışıp ağır ezgi, fistikî makam Bahariyeden geçerek Silâhtarağaya, Alibey köyüne gidip oralarda biraz tabiatle baş başa gönlümü eğlendirdikten sonra akşam gün batarken, yahut daha biraz geç yine ayni fistiki makamla geriye dönerdim. Yaşım o zamanlar, zannederim, yirmi altı ile yirmi yedi araları falan gibi bir şeydi.

Dünyada bir anacığımdan başka kimsem kalmamıştı. Muharrirliğe başlıyalı da ancak birkaç yıl olmuştu. En parlak ve en sevdiğim yazılarım her hafta mizah gazetelerinde, mecmualarda ve arasıra gündeliklerde tümen tümen ve taze taze dumanı üstünde çıkıyordu.

İşte tam bu çağlarda az bulutlu, az meltemli ve çok ılık bir yaz öğlesinden sonra yine Bostan iskelesinden bir sandala atlamış, ağır ağır Silâhtara doğru gidiyordum. Başım açık ve arkamda ceket yoktu. O zaman bir yandan da spora merakım olduğu için sırtımda koyu lâcivert renkli ve biraz da bir gemici, bir ateşçi fanilâsına benziyen bir fanilâ vardı. Bahariyeyi biraz geçip de Taşlı buruna geldiğim zaman, kıyıdan iki asker seslendi:

— Sandalcı yanaş buraya!

— Ne var, hayrola!

— Yanaş da bizi karşıya atıver!

— Ne vereceksiniz karşıya?

— İkimiz bir kuruş!

— Ne o, mahalleyi değiştirmişsin, doktor mu mecbur etti...

— Hayır, mahallenin veresiye veren esnafı!...

— İki kişi için bir kuruş azdır hemşerim, adam başına birer kuruş verirseniz atarım sizi karşıya!

Zavallı Mehmetçikler, biribirlerinin yüzlerine bakıp bir şeyler konuştuktan sonra ikisi birden bağırdılar:

— Haydi altmış para verelim, haydi!

Hemen siya edip kenara yanaştım askerleri aldım.

Yolda askerin biri bana bir sigara uzatarak sordu:

— Nerelisin hemşerim?

— Rizeliyim!

— İskelen neresi?

— Kasımpaşa!

— Böyle nereye gidiyordun bomboş!

— Sabahleyin Silâhtara müşteri götürüp bırakmıştım, şimdi onları almıya gidiyorum!

— Günde kaç para kazanırsın sen?

— Allah bereket versin, yirmi, yirmi beş, otuz... Bazan kırk, elli!

— Askerlik ettin mi sen?

— Ettim ya?

— Nerede ettin?

— Bahriyede!

— Belli, kürek çekmenden belli! Bakıyorum da çok yavuz kürek çekiyorsun!

Bu sefer öteki sordu:

— Evli misin, bekâr mısın hemşerim?

— Bekârım!

— Sakın evleneyim deme!

— Niçin?

— Evlendikten sonra artık böyle zorlu kürek çekemezsin de!...

Gülüşmeler arasında sandal geldi; Karaağaca yanaştı. Baktım zavallı nefercikler renkli örme keselerinden üçer metelik çıkarıp mahcup bir tavırla basamağın üzerine koydular.

— Devam edecek —

Karikatür

Karikatür'n ikinci cildi 52 inci sayı ile tamamlandı. Kolleksiyonlarını idarehanemize gönderen okuyucularımızın ciltleri gayet nefis ve hususî kapaklar içinde 40 kuruşa ciltlenmektedir. Anadoludan gönderenler, 60 kuruş cildiye ve posta parası göndermelidirler.

Neosterin Vasıf

Çocuklarınızı kızamık, kızıl, kuşpalazı ve bütün boğaz hastalıklarından korur.

Her eczanede bulunur.

Dr Hafız Cemal

Lokman Hekim

Dahiliye mütehassısı

Pazardan başka günlerde öğleden sonra saat (2,5 tan 6 ya) kadar İstanbulda Divanyolunda 104 numaralı hususî kabinesinde hastalarını kabul eder. Salı, cumartesi günleri sabah (9,5 - 12) saatleri hakikî fikaraya mahsustur. Herkesin haline göre muamele olunur. Muayenehane ve ev telefonu: 22398 .Kışlık telefon: 21044

Yağmur Rüzgâr Soğuk

cildinizi sertleştirip çatlatır. Muhafaza etmek için yüz ve ellerinizi sabah ve akşam muntazaman ve sokağa çıkmadan evel iyice

KREM NİVEA

ile uvunuz. Teniniz yumuşak ve sıhhatlı kalır.

Hafiflik - Rahatlık

J. Roussel Korselerinde (Gaine), sizi incitebilecek hiçbir balina ne de hiçbir tazyik yoktur. Bu korseler, vücudunuzu sıkmaksızın tenasübünüzü inceltir ve göğsünüzü kuvvetlendirir.

Fiyatı: 25 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız:

J. Roussel
Paris

İSTANBUL, Beyoğlu
Tünel meydanı 12 No.lu.
Mağazamızı ziyaret ediniz veya 18 No.lu tarifemizi isteyiniz. (
Fiyatlarımızda büyük tenzilât.

Basurdan ameliyatsız *HEDENSA*

ile tamamile geçer, basur memelerini söndürür, mahveder, Kanı, ağrıyı derhal keser. Emsalsiz bir ilâçtır.

Karikatür

Umumî yerlerde Türkçe mecburî olacak!

— Kel betiz.. Bu fotlarla yabancılar öz dilimizi nekadar dejenere bir hale getiriyorlar değil mi ? Maşeri Fatoş !